

ZÁM.

nő-
blom,
mint

ogad-
k vol-
sain-
lettel
kolai
atott
keire.

szü-

Stein
Farkas
Mal-
Fligl
Fargit
Gözsef,
sonka
(F. b.),
eezky
Fahrer
Terka.

15-ik
ése:

errieh
red és
s Ella,

vára

Janda
at egy
t. —
dor 1
rt 36

s kis
si.

épület.
t.

KIS LAP

... A FARKASOK MEGSEBESÜLVE HÁTRÁLNAK. (Lásd a 287. lapon.)

AZ ARANY ÓRA.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

Most már a néni is szinte elhalványult.

— Börtönbe kísérjék Imrét?

Miért?

— Nem tudom . . . de talán az Aladár esete miatt . . . azt mondják, hogy Imre okozta az Aladár veszedelmét. Kevésbe mult, hogy Aladár oda nem vezett . . .

— Igen, de Imre mentette meg . . . hallottam, hogy történt. Aladár volt oka mindennek s még ő tartozik hálával Imrének. E miatt ugyan semmi baja sem lehet neki.

Ezalatt újra zörgetés hallatszott s ezuttal a két pandur lépett be. Illedelmesen köszöntek s azt mondták, hogy mivel hallották, hogy Imre sokszor időz ebben a házban, tehát itt is keresni fogják.

— Itt nincs, de ha épen akarják, kereshetik.

A pandurok összekerestek pinczét, padlást, de nem találtak semmit s már távozni készültek, mikor Zsuzsánna néni megkérdezte tőlük, hogy miért is akarják hát Imrét elfogni?

— Az óralopás miatt, felelé az egyik pandur. Aladár urfi arany órája elveszett és Palkó inas azt vallja, kész meg is esküdni reá, hogy látta az órát Imre kezében.

Erre még nagyobb lett a bámulat; a néni is, Imre anyja is szinte kövémeredtek. Imre, a becsületes, derék Imre, ki ha kissé heves, szeles is, de mindig oly őszinte, nemes lelkű, — Imre tolvaj lenne! Hiszen ez lehetetlen! Nem értették a

dolgot, nem ismerték az óra történetét, de binni semmikép sem akarták. A pandurok pedig csak annyit tudtak mondani, hogy Palkó a szigeten látta Imrét, a mint az órát egy nagy fa odujából elővette.

— Már az kissé szeget ütött a néni fejébe. Hallott egyetmást a leányoktól a szigetről, ahol játszani szoktak. Hátha Irénke és Lottika tudnak a dologról valamit?

Másnap reggel tehát elővette a lányokat s elmondta, mi történt késő este, miért keresik Imrét.

— Oh, az nem igaz! Az óra elveszett! szólt Irénke hevesen.

— Igen, de már az nagyon gyanus, hogy Imre eltűnt. Mért bujt el?

— Nekem előre mondta, hogy elmegy. Hallotta, hogy Aladár halálos beteg s azt mondták, ő ölte meg, ezért lakolni fog. Ettől ijedt meg.

De a nénike hitetlenül rázta a fejét.

— Imrét mindig nagyon becsületes fiúnak ismertem, igen rosszul esnék azt tudnom róla, hogy tolvaj. De ez a dolog mégsem egészen világos. Valami dolgának kellett lenni azzal az órával. És Palkó ott a szigeten látta a kezében . . . ti is ott játsztatok vele . . . hát ti nem láttátok?

Irénke és Lottika szokva voltak hozzá, hogy mindig igazat mondjanak. Most is tehát őszintén megvallották, hogy az órát bizony ők maguk is látták. Mikor pedig ezt megvallották, el kellett mondaniok az egész történetet, hogy jutottak az órához, hogy dugták el, hogy akarták visszaadni s hogy tűnt el épen azon a reggelen, mikor elő akarták venni a rejtekből.

De itt aztán, hiába, Irénke és Lottika is érezte, hogy minden arra mutat: Imre vitte el már előbb az órát. És még Palkó is azt mondja, hogy ezen a reggelen látta, a mint Imre a fára fölmászott és elővette az órát. És mégis, mégis lehetetlen, hogy Imre, az ő kedves, jó Imrējök olyan csuf tettet követhetett volna el!

— Megkérdezzük Gábor bácsitól, mit gondol ő! szólott Lottika.

Bementek Gábor bácsihoz és elmondták neki is a történeteket. Bármily keveset törődött a világgal a komoly Gábor bácsi, mihelyt Imre nevét hallotta, figyelmesen hallgatott, mert Imrét nagyon szerette. S mikor a leánykák mindent elmondtak és kérdék, hiszi-e, hogy Imre követte el azt a csuf tettet, Gábor bácsi így szólt:

— Mondta nektek Imre, hogy nem vette el?

— Igen, mondta. Bámult, legalább úgy látszott, hogy bámul, mikor eltűnt az óra.

— Akkor nem is vette el.

— De hát ki lophatta el?

— Nem tudom. De idővel talán kiderül. Nem volt veletek senki ott azon a szigetkén?

— Senki, soha. Csak az öreg Ambrus szokott néha ott heverészni, de a másik parton. És tudja bácsikám, ő soha sem törődik semmivel, csöndesen fekszik egész napon át.

— Igaz. De nyugodjatok meg, Imre nem tolvaj.

Gábor bácsi e szavai kissé megvigasztalták Irénkét és Lottikát. De mikor aztán maguk közt beszéltek a dologról s mikor minduntalan látták a pandurokat a

faluban, a környéken czirkálni, megint csak elbusultak. Háttha mégis téved Gábor bácsi?

Nem tudták mit higyenek. Imre furcsa magaviselete, néhány sajátságos szava is ellene bizonyított; másrészt meg hogy hihették volna tolvajnak az ő kedves játszótársukat, a kivel annyi kellemes napot töltöttek s az a kit oly büszkének is ismeretek? Sokszor tapasztalták, hogy Imre bármily szegény volt, büszkén megvetett mindent, ami a legesekélyebb szégyent hozhatta volna reá; és kivált gögös, elbizakodott rokonával, Aladárral szemben ugyancsak vigyázott. Mikép követhetett el olyasmit, ami után Aladár méltán lenézhetett, gyalázhatta volna? Nem, Imre azt nem tehette!

Irénke és Lottika tehát végre is inkább azt hitték, hogy Gábor bácsinak van igaza. Csakhogy hármukon kívül senki sem hitte. Aladár elhíresztelte az egész faluban, hogy Imre a tolvaj. Ezért aztán a két leányka igazán haragudott Aladárra. Hiszen még ha teljesen igaz volna is, pedig hát még nem bizonyos, még akkor is csunyaság, hogy Aladár ennyire üldözi azt a szegény Imrét, el akarja fogatni, csuffá akarja tenni. Ez bizony nem mutat jó szívre.

Ebben a néni is igazat adott nekik, annál inkább, mert ő sem tudta magának megmagyarázni, hogy Imre annyira megfélelkezhetett magáról. Csak legalább el ne bujdosott volna, hogy beszélni lehetne vele!

Senki sem érezte Imre hiányát olyan nagyon, mint a két leányka. Vége volt a sok mulatságos játéknak, kirándulásnak,

sétának, a kedvök is olyan bús volt mindig, mint a kárvallott emberé. Nem tudtak igazán vidámak lenni, ide-oda jártak az udvaron, kertben s nem találtak semmi mulatságot, úgy hogy legtöbbször meghuzódtak a szobában vagy a tornác sarkán és csöndesen olvastak. Eközben pedig minduntalan letették a könyvet és fel-sóhajtottak :

— Szegény Imre, valjon hol jár most?

El voltak rá készülve, hogy sohasem fogják többé látni, mert már közeledett a szüni-dő vége, nemso-kára haza kell menni a fővárosba. Már szinte nem is bánták volna, mert ha már nem szaladgálnak er-dőn-mezőn, nem ker-getnek pillangót, nem szednek tarka virá-got, hanem szobában ülnek, akkor bizony jobb a nagy városban lenni. Utóljára a né-ninek is feltűnt a dolog s így szólt:

— Kedves gyermekeim, miért ültök mindig itt a szobában? Nem azért jöttek ám ide. Szaporán tegyétek fel a kalapot és ki a mezőre! Sétáljatok nagyot, igen szép az idő.

Szokva voltak engedelmeskedni, tehát kísértáltak. De amint végig mentek a mezőn, akaratlanul is eszökbe jutott, meny-nyivel vigabban jártak itt nemrég, mikor még Imre velök volt. Minden bokor emlé-keztette őket valami vig tréfára, játékra, amit Imre rendezett. Nélküle csak úgy

czél nélkül bolyongtak, míg végre a kis szigettel szemben találták magukat, épen a hídnál, melyet Imre épített volt az ő kedvökért.

Megálltak és egyideig szótlantul néztek át a szigetre. Már egy hete, ama szerencsétlen nap óta nem voltak ott többé, szinte féltek újra látni azt a kedves rejtetet, hol annyi kedves órát töltöttek. De most Irénke mégis vágyat érzett, hogy még egyszer, utóljára megnézze.

— Menjünk át, nézzük meg, áll-e még a kunyhócskánk, mondá.

— Már későre jár az idő, mindjárt bees-teledik, felelé Lottika habozva.

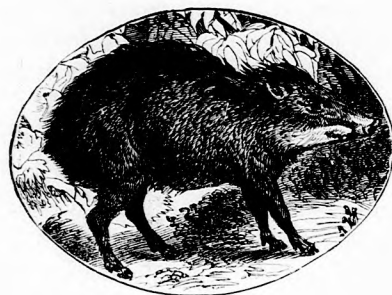
— Oh ne félj, hiszen nem leszünk ott sokáig. Csak épen még egyszer utóljára körülnézünk, elbu-cszunk régi kedves helyünktől.

— Nem bánom... hátha valami nyomra

is akadunk... vagy tán épen meg is találjuk az órát? Jaj de jó volna!

Átsétáltak tehát a szigetre, egykori kedves játszó helyökre. Kevésbe mult, hogy sirva nem fakadtak, mikor odaértek. A kunyhó romban hevert, körülötte el volt pusztítva, össze volt gázolva minden. Irénke és Lottika mindjárt tudták, hogy ezt bizonyosan Aladár és szolgálja Palkó vitték végbe, a mint itt az órát keresgél-ték; nem találtak semmit s boszúból szét-rombolták a kunyhót.

— Oh, szinte sajnálom, hogy ide jöt-

A PEKARI. (Lásd a 287. lapon.)

tünk, szól Irénke. Olyan szomorú lesz visszaemlékeznünk rá, hogy e kedves helyesekét így elpusztítva láttuk.

— Az igaz, szól Lottika elkömmolyodva. Mennyire másképp volt, mikor még Imrével mulattunk itt! Szegény Imre, vajon hol van most?!

Alig mondta ki ezt, mindketten elhalványodtak és összerementek. Álmodták-e vagy valósággal szól valaki? Irénke is Lottika is hallani vélte, hogy a bokrok mögül egy fájdalmas hang, az Imre hangja így szól:

— Itt vagyok.

A KIS ÖNZŐ. (Lásd a 278. lapon.)

A két leányka eleinte azt hitte, hogy csak valami káprázat az egész, csak felizgatott képzelődésök hallatá velök ama szavakat. Lottika, az igazat megvallva, már valami kísértetes históriára is gondolt és kézen fogva Irénkét, menekülni akart; de Irénke hamarabb visszanyerte bátorságát és nyugodt esztét így szól:

— Mindketten hallottuk, tehát nem lehet csalódás. Meg kell keresnünk Imrét, itt van valahol. Csak nem szökünk meg kedves játszótársunk elől?

Es visszafordulva, hangosan kiáltá:

— Imre, kedves Imre, itt vagy csakugyan? Jöjj elő! Ne félj, csak mi ketten vagyunk itt, Irénke és Lottika!

Pillanatnyi esőnd támadt, aztán neszt hallatszott a bokrok közt s a következő perczben ott állt a lányok előtt Imre, igen, valósággal Imre. De milyen állapotban! Halászápadt volt, szemei beesettek, ruhája összetépvé, arca, keze tövistől összevérezve, — igazán nem lett volna csoda, ha a két leányka valami kísértetnek gondolja és ijedten elfut előle. De Irénke okosabb leányka volt, hogysen rögtön ne tudta volna, miért van Imre ilyen szomorú állapotban. Könnyezve sietett eléje s megölelte.

— Kedves Imrikém, hol bujdosnál annyi ideig! Ki vagy merülve, ugy-e? Egy hét óta szabad ég alatt voltál, éheztedl . . .

— Igen, nagyon éhes és fáradt vagyok, felelt Imre oly bágyadtan, hogy alig lehetett érteni szavát.

— Oh, hát miért nem jöttél hamarabb vissza? Hol jártál?

— Nem voltam messze, csak itt a környéken, legtöbbször itt a szigeten. Tudtam, hogy itt nem fognak keresni, csak az öreg Ambrus lát, ő pedig nem szól semmit. Láttam a csendbiztosokat, amint kerestek . . . eleinte világgá akartam bujdosni . . . de aztán mégis csak visszatértem . . . mindegy, előbb-utóbb mégis csak elfognak és elítélnék mint gyilkost.

— Mint gyilkost? Ugyan mit beszélsz? Kit öltél volna meg?

Kit? Hát Aladárt . . . nem tudjátok?

— Hová gondolsz! Aladárnak semmi baja; már másnap kísétált.

— Igazán? De igazán, nem csaltok meg? kiáltá Imre s egészen fölélénkült.

— Hát persze hogy nem! Majd meglátod magad is.

— De akkor hát minek kerestettek engemet pandurokkal? Jól láttam, mikor a házukba mentek s aztán itt mindenfelé czirkáltak. Ha Aladárnak semmi baja, akkor mit akarnak vélem?

E kérdés kissé zavarba hozta a két leánykát. De Irénke belátta, hogy most nem használ semmit a himezés-hámozás. Megmondta tehát őszintén, hogy azért keresik, mert azt hiszik, hogy ő lopta el az órát.

(Folytatása következik.)

A kis önző.

(Képpel a 277. lapon.)

Ó MI boldog az az uri leányka!
Édes bombont vett neki a mamája,
Piros bombont, sárga mézes kalácsot,
Hétköznap is élvez már ő Karácsont.

Hallod-é te, rangos, módos kis leány:
Van ám szegény kis gyermek is, akár hány!
A szüleik hej keveset keresnek,
Jó ha száraz kenyér jut a gyermeknek.

Hallod-é te, hallod-é te kisasszony:
Mintha döllyföt látnék a kis arczodon.
Mintha kemény volna a te szivecskéd,
Meg nem látod a szegénynek gyermekét.

Fordítsad már jobbra a te képedet,
Szemökben az éhet tán fölismered.
Bőségedből juttass nekik, kis lányom,
Hogy tégedet az Isten is megáldjon!

A RITKA ISKOLA.

— Elbeszélés. —

Irta Wildermuth Ottilia, fordította Vadnay Tibor.

Szomorú kezdet.

Egy kis öcs, egy kis öcs! kiáltott három kis leányka zajongva és három pár kék gyermekszem csillogott a nagy örömtől. Egy kis öcsöt Lottika, Lina és Gertrud már régen kívántak és nagyon kedvesnek és jónak találták a gólyát, hogy ez óhajukat oly hiven teljesítette.

— Láthatjuk mindjárt? szölt a három kis leány s örvendezve vette körül az atyát, ki a hirt hozta.

— Igen, ha egészen csöndesen leszte, mert a mama beteg.

Erre Lottika kézen fogta két kis hugocskáját és nagyon csöndesen léptek be a szobába, hol mamájok feküdt, csaknem oly fehéren, mint a tiszta párnája.

Oly beteg volt, hogy beszélni is alig tudott, csak nyájasan mosolygott a kis leánykákra és föltakarta a mellette álló bölesöt, melyben zöld selyem takaró alatt a kis fiu szundikált.

Oh, milyen kedves volt az új kis testvérke! Mily csöndesen és mélyen alszik! Milyen kedves pisze az orrocskája, milyen szép kezei és ujjai vannak! Ni, most fölnyitja nagy fekete szemeit és — elkezd sikitani. És hogy tud sikoltozni! Senki se hitte volna, hogy ilyen kicsi babának olyan éles hangja legyen. Mind hangosabban sikolt és sem a ringatás, sem a csitítás nem használ, úgy hogy végre is a mama volt kénytelen őt ismét elaltatni, és a három kis leány megrettenve sompolygott ki.

Később persze megszokták a kis öcs kiabálását, mert ebben nagy mester volt az a kis ember. A leánykák úgy vélték, hogy napról napra hangosabban, fülhasogatóbban kiabál, úgy, hogy szegény mamájok magához sem térhetett.

Lottika már karjaira is vehette, s olyan volt vele mint valami kis mama; Linának és Gertrudnak csak ringatni volt szabad. A kis fiueska csöppet sem volt szerény és szerette, hogy vele annyit foglalkoznak: mikor pedig épenséggel nem akart nyugton lenni, még atyja is a karjába vette, és föl s alá hordozta a szobában; erre többnyire lecsendesedett.

Az apa büszke is volt fiára; rég óhajtotta, hogy három leánykája mellett fia is legyen. A mama pedig mosolyogva jegyzé még, hogy az apa nem volt ilyen türelmes, mikor régebben a kis leányok sikoltoztak ennyire.

— Igen ám, mondá az apa, de ebből a fiuból derék kereskedő lesz, a ki a boltban lévő népséget idővel majd rendben fogja tartani.

Sok idő mult, míg a kis öcsöt meg lehetett keresztelni. Mert mamája jelen akart lenni; de betegségéből nagyon lassan tért magához s csak két hónap mulva kelhetett föl és mehetett a nagy terembe, a hol a keresztelés történt. A kicsikét a hálósobában, a mama ágya mellett is meg lehetett volna keresztelni; de ezt az apa nem akarta, mert mindennek nagy-szerűnek kellett lenni az őfia, a gazdag Spät kereskedő fiának keresztelójén.

A terem pompásan fel volt díszítve s bár tél volt, mindenfelé, a legszebb a legil-

(Folytatása a 282. lapon.)

MESSZE A HAZÁTÓL. (Lásd a 258. lapon.)

(Folytatás a 279. laphoz.)

latosb virágok és télizöld ékeskedtek. A márvány asztal a keresztelési eszközökkel alabastrom-szobor előtt állt, mely a Megváltót ábrázolta, a mint a kisdedeket megáldja. Olyan szent és ünnepies volt az egész, mint valami templom.

A tisztelendő urnak nem sokára meg kellett érkeznie; Lottika, Lina és Gertrud fehér ruhácskáiban, rózsaszín övvel, elégedetten suhantak a teremben a virágok, eserjék között ide-oda. Ugy örültek e régvárt ünnepnek, a sok vendégnek, kik várták, a fölezifrázott tortáknak és süteményeknek, a melyek a mellékszobában az asztalokon álltak, legjobban pedig annak, hogy mamájok oly hosszú, hosszú idő után fölkelhetett az ágyból és velök ismét egy asztalnál fog ülhetni.

A hálószobában egyedül ült az anya kis fia bölcsőjénél összekulesolt kezekkel. Imádkozott, hogy az Ur e gyermeket, kit ma fognak neki szentelni, vegye különös kegyeibe és vezesse jó utakon. Gyakran, mióta e gyermek világra jött, mintha úgy érezte volna, hogy nem sokáig maradhat mellette. Nagyon gyöngének érezte magát de nem akarta mutatni, milyen bágyadt, nehogy rontsa a többiek örömét. A kis gyermek e napon különösen nyugtalan volt s csak most aludt el végre egy kissé. Már ünneplő öltözetben volt: gazdagon himzett ruhácskában, rózsaszín szegélyű fejkötőcskével. Hogy öltözetét ne gyúrje nagyon össze, a dajka csak gyöngén kötözte oda és a fiúcska csöndesen aludt most, sőt még a mama is elszenderült, mignem hirtelen fölébredt a gyermek fülhasogató sikoltására. A kis fiú kiesett

a bölcsőből, de egy szalagnál fogva függve maradt a bölcső szélén. Feje lefelé függött s csupa szerenese volt, hogy úgy tudott sikoltani, hogy a dajka is berohant. A kis gyermek orditva, de sértetlenül feküdt a földön, az anya ájultan mellette.

Ez már aztán szomorú keresztelő ünnep volt. Midőn a vendégek vidáman megérkeztek, figyelmeztetni kellett őket, hogy csak halkán lépkedjenek, a három kis leány pedig zavarban járt ide-oda. A kicsike friss és vidám volt, de az anya nehéz beteg lett. És újra már nem gyógyult fel többé!

A kis öcs megkeresztelése után egy hétre virágokkal ékesített koporsóban viték ki a házból a fiatal anyát. Egy mélyen meggörnyedt férfi és három gyászruhás kis leány kísérte a koporsót, forró keserű könnyeket sírván.

A ház zsarnoka.

Londonnak, az óriási nagyvárosnak egyik külvárosában állt egy barátságos ház, virágos kert közepén. Ott zajong a gyönyörű zöld pázsiton négy vidám gyermek a napfényes nyári reggelen. Két kis leányka, kilencz vagy tiz éves, drágán öltözött babát vezetnek sétálni, szép új kis kocsiba. Egy más leányka, körülbelül tizenhárom éves, egy szép rózsatőnél állott és a hervadt virágokat nyesegette szorgalmasan.

De leginkább egy hét éves fiúcska volt nagy munkában. Csinos, zöld öntöző kanna előtt ült, a melybe egy marok földet a másik után dobott. A víz természetesen kifecssent, és a piszkos folyadék lassanként egészen bemocskolta a tiszta kerti utat,

valamint a fucska fehér nadrágját, neki azonban, mint látszott, ez a multság nagy megelégedésére szolgált.

Ezalatt az idősbik leányka bevégezte munkáját.

— Nézzétek, kiáltá vidáman, nem sokára majd új bimbók fakadnak a hol a hervadt virágokat levágtam. Most megöntözöm, hogy készen legyek, mire apácska megjön.

Gyorsan ment az öntöző kannáért s ekkor nagy rémületére meglátta öcsét.

— »De Vilmos, Vilmos, mit csinálsz! Az új nadrágod, a frissen behintett ut!«

Válasz gyanánt az öcs egészen feldőnté a kannát és széles fekete folyam folyt rajta és a kerti ösvényen végig. Rémulten sietett hozzája a leányka, de a fiu nevetett és még kissé befecskendezte magát a piszkos lével, aztán felugrott.

— Tisztíts meg, Lottika, mondá.

— De Vilmos, Vilmos, ezt igazán nem kellett volna tenned.

— Tisztíts meg rögtön, mert különben megpirongat apácska.

— Előhívom Jankát, egészen át kell öltöznöd.

— Nem, nem, nem! Ne Janka, hanem te, kiabált Vilmos lábaival toporzékolva.

Lottika csöndesen kézen fogta és a házba ment vele.

Kis idő múlva együtt tértek vissza tisztán öltözött a fucskaival.

— Játsztok velem! kiáltá a két kisebb leánynak.

Ezek készséggel hagyták ott bábukat és hozzá siettek.

— De mit játszunk?

— Én a baba kocsiba ülök és ti huztok.

— De Vilmoskám, te már nagyon nagy vagy erre, a koci öszszetörök alattad.

— De én a kocsiba akarok ülni! kiáltá Vilmos hangosan és mérgesen. És beleült. Persze a kedves játékszer nagyon kicsi volt neki és rögtön összetört a mint beleült.

— Oh, a mi szép új kocsink! kiálták sirva Lina és Gertrud.

De öcsük csak nevetett, kezeit hátra tette és nyelvét kilógatta, a mily hosszúra csak bírta.

— Most lovasdit akarok játszani, kiáltá, a nélkül, hogy testvérei szomorúságával törődött volna. Ti, Lina és Gertrud, lovaim lesztok; Lottika lesz a koci. Jer ide Lottika, had ugorjak rád.

Ekkor egy hang szólalt meg a házból:

— Vilmos! Még nem tanultad meg a leczkédet!

— Én most lovasdit akarok játszani, volt az ifju kurta válasza.

Egy merész ugrással Lottika hátán termett, aztán a három kis leányt irgalmatlanul hajtotta tovább.

— Hipp, hopp! Hanyatthomlok nyargaltak a kigyózó utakon keresztül-kasul, míg nem szegény Lottika kimerülten törle az izzadságot homlokáról és lihegve szólt.

— Már tovább nem birom.

De ki tudja, hogy a kis öcs parancsa nem hajtotta volna-e még tovább a szegény leányokat, ha a fiu egyszerre észre nem veszi a kertbe lépő atyát.

— Papa, papa, mit hoztál nekem? kiáltá és elébe szaladt.

Az atya magasra emelte fiacskáját s megsókolta.

— Jó napot fiacskám.

Hizelegve fonta körül Vilmos az édes atya nyakát.

— Kedves papa, mit hoztál nekem?

— Ezuttal semmit, kicsikém, nem értem rá.

Elégedetlen arcczal bontakozott ki Vilmos atya karjai közül, leugrott és elfutott.

Az apa most látta meg a kerti ösvényt.

— Mit jelentsen ez? kérdé összeránczolt homlokkal a kis leányoktól, kik zavartan sütötték le szemüket. Feleljetek, honnan ez a mocsok?

— Vilmos feldöntötte az öntözőkannát.

Az atya tekintete az összetört kosíra esett.

— A szép új kocsi, melyet csak tegnap vettem! Már is össze van törve?!

— A kis öcsénk . . . mondá remegve a kis Gertrud.

Boszus arcczal ment az atya a házba, oly nagyon örült, hogy a hosszú, fárasztó, irodai órák után gyermekeit újra láthatja és ime! — az első, ami a szemébe ötlött, kis fia nevetlenségének bizonyítéka volt.

Mikor a házba lépett, Vilmos egy nagy darab sütemény elfogyasztásával volt buzgón elfoglalva.

— Miért eszik a kicsi édességet ebéd előtt? kérdé a cselédtől. Tudja, hogy ez nem szabad, megárt neki.

— O maga vette el, mikor egyedül volt a szobában, válaszolt a cseléd.

— Igen, répa van ma ebédre, s én pedig ezt ki nem állhatom, kiáltott Vilmos, miközben a süteményt gyorsan a szájába tömte.

Az atya felsohajtott.

— Ezuttal elengedem nyálánkságod büntetését, Vilmos, szóló komolyan. De meg kell mutatnod, hogy tanultál is ma valamit. Jer ide, olvass egy keveset az abéczés könyvedből.

(Folytatása következik.)

INTÉS

*ILALMAS az olló,
Mondtam már
neked!
Meglásd, te kis
golyhó,
Elvágod kezed!
Patyolat kis
kezeckédre
Ráhull ered piros
vére.*

KÉPREJTVÉNYEK.

I.

(Földrajzi.)

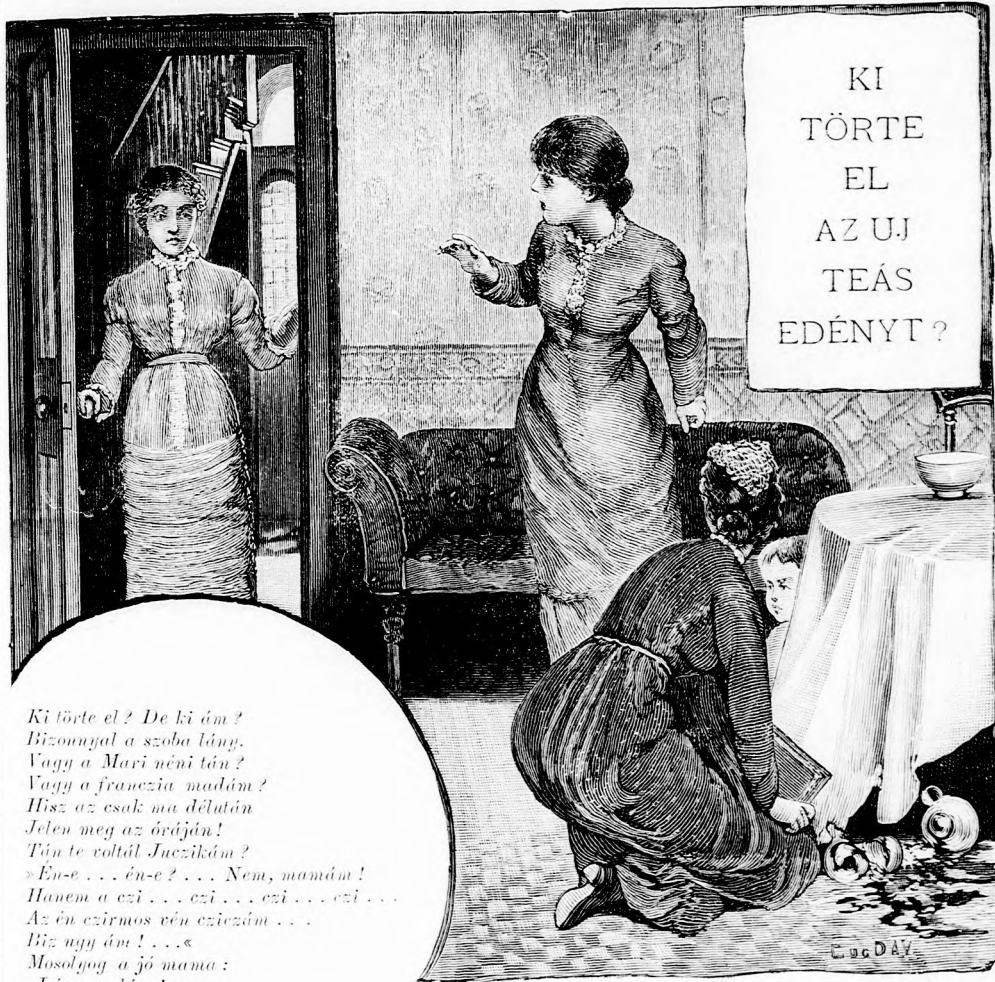

II.

Ki tő
Bizon
Vagy
Vagy
Hisz
Jelen
Tán t
»En-
Hane
Az én
Biz u
Mosol
»Lán

V
Kiv
bóc
ott
fen

Ki törte el? De ki ám?
 Bizonyjal a szoba lány.
 Vagy a Mari néni tán?
 Vagy a francia madám?
 Hisz az csak ma délután
 Jelen meg az óráján!
 Tán te voltál Juczikám?
 »Én-e... én-e?... Nem, mamám!
 Hanem a czi... czi... czi... czi...
 Az én ezirnos vén eziczám...
 Biz ugy ám!...
 Mosolyog a jó mama:
 »Lám no, lám!«

MESSZE A HAZÁTÓL.

(Képpel a 280-281. lapokon.)

VÁROSRÓL várostra, egyik országból a másikba vándorol a menaszéria s kíváncsian járnak az emberek a nagy bódéba, hogy lássák a ritka állatokat. Van ott jegesmedve, párducz, tigris és sok más fenevad, vasrostélyu, biztos ketreczben,

de valamennyi közt leginkább megbámulják az oroszlánt, az állatkirályt, mely büszkén, daczosan néz a kíváncsiakra s bizonyosan olyanformát gondol:

— Ne volna ez a vasrostély, nem bánmészakodnátok így reám!

De nemcsak az oroszlánt bámulják, hanem őré is, Alit, a fekete bőrű szerecent, a ki ott áll a ketrecz mellett. Ó is

ritka vendég itt a fehér európaiak országában.

Mikor aztán a látogatók haza oszlanak s Ali egyedül marad az oroszlánal, csöndesen, busan néznek egymásra. A hatalmas állatkirály végig terül ketrecze kemény deszkáin és fürkészőleg tekint Alira, mintha kérdezné:

— Hát te mit busulsz? Hiszen te nem vagy ketreczebe zárva.

Pedig a fekete bőrű Ali éppen úgy busul, mint a fogoly oroszlán s mindketten ugyanegyre gondolnak, távol hazájokra. Messze, a forró afrikai sivatagon van hazájok és bár most kényelmesen élnek, nem kell fáradságosan keresniök napi élelmöket, mégis annyira vágyódnak oda vissza. Ali nincs ugyan fogva, mint az oroszlán, de mit ér neki, hogy szabadon járhat, mikor idegen földön van? Akármilyen szép városokat lát, mégis csak arra gondol, hogy kedvesebb neki az ő szülőföldje, a homnan régen, nagyon régen, még kis fiu korában hozták el. És azóta nincs hazája, nincs otthona, nincs a ki őt úgy szeresse, mint otthon szerették testvérei, barátai és soha sem volt többé olyan boldog, mint mikor hajdan a sivatagon kedvére bolyongott. Pedig oda soha sem kerül többé vissza!

— Mindaketten elszakadtunk szülő hazánktól, szegény oroszlán barátom, idegenek közt bolyongunk és haza nem jutunk soha többé. Hiába nyitnám meg ketreczed ajtaját, elvesznél itt az idegen földön. Hazánk tul van a tengereken. Csak egymással vigasztalódhatunk. Ha téged látlak, szülőföldemre gondolok és azokra, kiket ott annyira szerettem s kik néha talán szintén gondolnak reám. Hajh! ha még egyszer oda juthatnánk!

Igy szól Ali s az oroszlán, mintha értené tompán dörmög hozzá. Azután megint csak busan néznek egy másra és gondolataik etszálltak messzire, távol hazájokba, hová soha többé vissza nem juthatnak.

A VAD-DISZNÓ.

— Természetrajzi csevegés. —

(Képekkel a 264.—265. és 269. lapokon.)

VADDISZNÓT, elevenen legalább, nem igen sokan látták közületek és nem is igen kívánatos, hogy találkozzatok vele, mert a vaddisznó epen nem barátságos ficzko s veszedelmesebb akármelyik fenevadnál. Szinte meglepő, hogy közeli atyjafia, a mi házi sertésünk annyira megszelidült, hogy egészen jámboran szaladgál az udvaron, Hyan közeli atyafiságban lévén, nem ritkán megesik, hogy az erdőben egy-egy házi sertés a vaddisznók közé téved, ott marad köztük és rövid idő mulva egészen elvadul.

A házi sertésnek általában nem nagy a becsülete. A sonkát, kolbászt szeretjük, a szalonna is becses portéka, de a szegény jámbor csacsi után a sertést tartják a legostobább állatnak, azonfölül pedig piszkos-sága közmondásos, úgy, hogy ha valamelyik gyermeknek azt mondják: »te kis malacz!« hát az bizony nem épen dicséretes. Pedig meglehet, hogy igazságtalanság történik a szegény sertéssel s talán nem ostobább sok más állatnál. Sok példa van rá, hogy igen jó emlékező tehetsége van és messze földről haza talál gazdája udvarába. Be is lehet tanítani holmi mesterségre, sőt van egy igen jóízű gomba, mely a föld alatt terem s melyet sertések segítségével kutatnak fel. Ami pedig tisztátalanságát illeti, hát az igaz, hogy szeret mocsárban, sárban gázolni, de nem azért ám, mintha szeretné, ha bemocskolódik, hanem mert a vastagbőrű állatok mind keresik a hűvös, nedves helyeket, a hol lehűtözhetnek és védve vannak a csipő rovaroktól.

De már akármennyire megvetik, lenézik a jámbor házi sertést, az erdőkből élő vad atyjafiától senki sem mer kicsinylőleg beszélni. A vaddisznó csakugyan hatalmas állat is, erős, bátor, kitartó. Nem ijed meg semmiféle ellenségtől és a leg-

ügyesebb vadásznak is ugyancsak vigyázni kell, ha vadkannal áll szemben. Ha elhibázza a lövést, a megsebesített állat rettentő dühvel támad ellenségére és borzasztó agyaraival halálos sebeket tud ütni. Nem egy vadász vesztette már ily módon életét s hazánk történetében is találunk följegyezve egy szomorú esetet, egy jeles férfiről, Zrinyi Miklósról, ki ekképen szerencsétlen halállal mult ki. Tudtok-e róla valamit?

A vaddisznónak azonban nem csak ember az ellensége. Meg kell gyakran küzdenie az erdők egy másik veszedelmes lakosával, a farkassal s az ilyen harc rendszeren nagyon véres. A farkas gyáva állat és csak végső szükségben, mikor már semmikép sem tud könnyebben prédához jutni, akkor támadja meg a vaddisznót. Ez rendszeren a téli időben történik, mikor minden állat igyekszik elrejtőzni a csikorgó hideg elől s az éhes farkas naphosszat hiába bolyong, nem akad prédára.

Egy-egy farkas nem is meri megtámadni a vaddisznót, tudja, hogy ez hiába való kísérlet volna. Hanem ha valamelyik találkozik vele, üvölteni kezd s akkor előrohannak a többi éhes farkasok és együtt igyekeznek diadalmaskodni a veszedelmes ellenségen. Néha sikerül ez, de igen sokszor a vadkan győz egész sereg farkason.

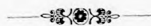
A vadkan kezdetben rendszeren nem igen törődik a feléje fogvicsorgatva, de félénken közeledő farkasokkal. De mikor az ordasok mind közelebbre merészkednek és megrohanással fenyegetik, akkor a vadkan végre haragosan röffen és készül a védelemre. E célra pedig mindig jól választja ki a helyét. Nem áll meg nyílt helyen, a hol körül foghatnák, hanem valamely vastag fa mellé huzódik, neki támasztja a hátát és villogó szemmel, fölborzolt sörtével várja a támadást. A farkasok egy ideig kerülgetik jobbra-balra, de végre is meggyőződnek róla, hogy hátulról nem lehet hozzáférni, szemben kell támadni, ez pedig veszedelmes. Nem is

tennék, ha olyan szörnyen éhesek nem volnának; de az éhség vakmerővé teszi őket és biznak abban is, hogy sokan vannak, egyszerre két felől is rátörnek a vadkanra. Hanem ez a tervök ritkán sikerül, mert a vadkan villamgyorsan vág borzasztó agyarával jobbra-balra s a kit ért, annak vége is van; a támadó ordasok vagy félholtan kerülnek el, vagy súlyosan megsebesülve, kínos vonítással hátrálnak. (Lásd a képet a czímlapon.) Többször ismétlik a támadást s végre halommal hevernek a megölt farkasok a vadkan előtt, egész védő falat képezve, míg nem a támadók belátják, hogy nem juthatnak hozzá a vaddisznó-pecsenyéhez és csufosan elfutnak. A vitéz vadkan pedig diadalmasan ballag odább.

Téli időben a vaddisznó is sokszor böjtöl, ha nagyon sok a hó. Csak nagy bajjal bír előkaparni gyökeret, őszkor lehullt vad gyümölcsöt s éhségben aztán fölfal mindent, a mi eléje akad.

Hazánk erdőségeiben sokfelé található vaddisznót, még pedig néha oly sokat, hogy kárt is tesznek a gazdák vetéseiben. Bátor vadászoknak kedves mulatsága a vaddisznó-vadászat.

Az új világrészben szintén van egy fajta vaddisznó, a pekari. (Lásd a képet a 276. lapon.) mely épen oly bátor, mint a mi vaddisznónk. A pekari rendszeren csapattostul barangol és merészen szembeszáll minden ellenséggel, segítségére siet egymásnak. Ha a vadász agyonlőtt egyet közülök, csakhamar egész farka rohan rá és ekkor aztán nagy a veszedelem, mert lehetetlen magát annyifelé védenie. Nincs más menekvése, mint valamely közeli fára fölkapaszkodni. De még ekkor sem esik át egyhamar a bajon, mert a dühös pekarik oda állanak a fa alá és órákig, néha egész napon át ostromolják ellenségöket, míg végre az éhség kényszeríti őket, hogy szétoszoljanak.

A jó fiuk.

— Vidéki levélke. —

ISMEREK én egy családot,
Melyben hat kis bimbó fakad,
Ilyen áldott, boldog család
Hét megyén is ritkán akad.

Nem is csuda, mert lelkükben
A szeretet fénye ragyog,
S nyájásak és szófogadók,
Ugy az aprók, mint a nagyok.

Csókkal üldözik ott egymást,
Öleléssel fenyegetnek,
Se hossza, se vége nincsen
Ott a forró szeretetnek . . . .

A kis Iván három éves,
Csak mosolyra nyíl a szája,
Sirni nem tud, nem is akar,
Szereti is a dadája.

A Bélácska öt éves már,
Valóságos fürge angyal,
Játszik, nevet, lepkét kerget.
Füzfa-paripákon nyargal.

A kis Csöre? Hét éves lesz,
Kötögetni, varrni tanul,
Maga ruhazza babáját,
Ritkán látod munkátlanul.

A Petyók már nagyobbacska,
Igen szépen szaval, versel,
Ritka vendég, kit meg nem lep
Pajzán, tréfás gyermek-verssel.

A Gabi? Már komolyodik,
Nem igen sok gond kell rája,
Jövő ősszel, ha jó tanul,
Latinra viszi papája.

Hát a kedves kis Vilmácska? —
Anyja körül sűrűg forog
Szorgalmas és iparkodó,
Kézére áll minden dolog.

Tökéletes anyja mása,
Nyájjas, szelid, engedelmes,
Társa iránt előzékeny,
Viselkedésben illedelmes.

* * *

Ily kedves jó gyermekek közt
Kellemesen foly az élet,
Pajzán csevegésük által
A lélek is újra él.

Multkoriban töltöttem el
Közöttük én más fél hetet;
S mióta nem látom őket,
A lelkem is szinte beteg.

(Gétye.)

Gyula bácsi.**UTÓLAGOS MEGFEJTŐK.**

A »Kis Lap« XXIII. köt. 14-ik számában
közölt rejtvény megfejtését utólag még beküld-
ték: Sikorszki Kamilla, Mezey Juczika és Kál-
mán, Grosz Jenni.

Jótekonyság.

A szegény gyermek-kórház javára
adakoztak még:

Szigethi Izabella 1 frt. — Epstein test-
vérek 1 frt 20 kr. — Grötschel Emma (elhalt
Margitka hugának hagyatékából) 8 frt. — A
már eddig kimutatott 700 frt 96 krral együtt
összesen: 711 frt 16 kr.

Az Ég áldása legyen a kegyes kis
adakozókon.

Forgó bácsi.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó-hivatal: Budapest, Barátok-tere 3-ik sz., Athenaeum-épület.
Budapest, 1882. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.